

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: DEN 28DE NOVEMBER 1871

Citation: Drachmann, Holger: "DEN 28DE NOVEMBER 1871", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid63098/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

DEN 28DE NOVEMBER 1871

115

Hvad Livet om Dagen dem nægted,
Den Vej, som de aldrig fandt,
Den Sejer, hvorfor de fægted
Men aldrig i Livet vandt,
Det skænker dem Vinen og Natten. —
I Fantasirigets Muld
De grave, og Røde Skatten:
Indbildningens røde Guld.

Naar Solen, den lurvede Slyngel,
I Mørket følger sin Dragt,
Naar Menneskebørnens Yngel
I Søvnens Arme er strakt.
Naar selv over Havet, det vilde,
Sig Skyggernes Tavshed har lagt,
Da slutes ved „Lemmernes“ Gilde
Med Vinen og Natten en Pagt.

DEN 28DE NOVEMBER 1871

Det myldrer paa Sletten ved Seinstaden,
Paa Satorys Marker Trommerne røres;
Er det blodig Krig, eller Vagtparaden,
Er det Kampsignal eller Polka, der høres?
Kommer Germanerne atter tilbage,
Var Sedlerne falske, Guldet beklippet?
Eller er det Kommunens genfødte Dage;
Var Fredsbulletinen altfor forhippet?

Der er ingen Kommune, ingen Germaner,
Der er ingen flere Huse, som brænde,
Der er ingen Ørne i hvide Faner;
Versaille-Revuen er længst til Ende.
Men Trommerne røres der ude paa Sletten,
Igenennem Linjen Kommandoen lyder
For at eksekvere en Dom af Retten, —
Og Soldatesken sigter og skyder!

Det er en Dom af Ordenens Vener,
En Dom af dem med aarlige Gager,

Etatsraader, høilige Folk, „Deres Tjener“,
 Notabene paa offentlige Passager,
 Smaaatyranter paa deres Kontorer,
 Frihedsherolder paa Vaigtribuner,
 Servile overfor Stjerner og Snorer,
 Smigrere for en Diktators Luner.

Det er en Dom af en lille Diktator,
 En Mand, som skrev de stores Historie,
 En Vekselmægler, Forligsprøkurator
 Med Bourgeoisiets Frelserglorie.
 En borgerlig Konge, en kongelig Borger
 I Vikariat for en afdanket Kejser,
 En Lamentator for Statens Sorger,
 Grosserer-Dinéernes Genoprejser.

Paa Satorys Marker Trommerne røres,
 Bøsserne knalde og Kuglerne hvine,
 Krudtrøgen ud over Sletten føres
 I Taagegestalter med sorgfuld Mine.
 Den gamle Prætorianerkohorte
 Med friske Mærker af Prøjsernes Sabel
 Spiller Bøddel, imedens Cæsar er borte,
 I Liberi som Ordenskonstabel.

Der faldt tre Mænd; saa modige Sjæle,
 Som nogensinde led Martyrdøden;
 Der laa tre Lig ved de splintrede Pæle, —
 De skulde sone Kommunebrøden!
 Fra Dødens Stilhed tre Navne løde,
 Der gled tre Skygger fra Retterstedet,
 De meldte et Tab — og ikke en Brøde,
 De peged mod *Magten* i Dommersædet.

Og Blødet, som sived paa Satorys Sletter,
 Det var en Sæd, som lagdes i Jorden;
 Hvor den skyder op, kommer brændrøde Pletter,
 Hvor den høstes ind, lyder Kampens Torden.
 Da vil Sædemændene mindes Sletten,
 Ordenens Venner vækkes af Døsen, —
 Hvor Ideen er Magten, Fremskridtet Retten,
 Der vil Satorys Lig være Fane og Løsen.

NOVEMBERSTEMNING (1870)

Dagen er graa; en Taage dækker Staden,
Som Sørgelørdag den over Byen hænger;
Føden i Galoschen sjasker om paa Gaden;
Kulde og Klamhed igennem Frakken trænger.

Aftenen er trist. De høje Stjerner glimte
Kun sparsomt over Taget gennem Skyen;
Som en Kæmpe uden Hoved man akkurat kan skimte
Rurdetaarn . — Det regner! Op med Paraplyen!

Tiden er trist. En Gravluft slaar i Møde
Fra Bladet, som man sluger i Kaféen,
Der lugter overalt af saarede og døde;
Det er Høst i November — for Manden med Leen.

„Nyt! Er der nyt?“ — „Ja nyt for alle Munde,
Nyt fra Paris for Plebs og Optimater;
Æslerne er spist, man begynder nu paa Hunde,
Rusland tænder Piben ved de gamle Traktater.“

Tiden er snavs, og Prygl er nu paa Moden;
Ak, Aarhundreder er vi trængt tilbage.
Hvor tændes atter Aandens Lys paa Kloden?
Naar skal vi finde de genfødte Dage? —

Naar skal vi ... Stille, kom gaa med til Side,
Ser Du i Vinstuen Gasblusset tændes;
Kender Du Værtens Portvin den hvide?
Den kan løse Spørgsmaalet! — Ja saagu, kan hændes.

UDE OG HJEMME

Ude var der saa streng en Dyst,
Uvejret tog sine Tag med Skoven,
Stormen peb, saa det var en Lyst,
Og leged Tagfat med Voven.
Ude var der saa viid en Krig,
Der hang et Fugleskræmsel paa Pælen,